

naturligt, at det ved Bedømmelse af Maaden for Indfødsrets Erhvervelse virkelig har Betydning, hvad saa at sige af Verdens Nationer mene derom; og at Afstammingsprincippet bør være det gældende, er jo i den Grad trængt igennem, at saa at sige alle civiliserede Lande have denne Regel. Den gælder i Sverige, Norge, Finland, Rusland, Tyskland, Østerrig, Italien, ja endogsaa i England og Nordamerika, kun at man der ved Siden heraf ogsaa indrømmer Fødselen paa Territoriet en vis Betydning. Mig forekommer det, at den Tanke, der ligger til Grund for Reglen, nærmest maa siges at være den, at det er Synd mod de danske Forældre, som tage Bolig i Udlandet og vishede at være og blive danske Statsborgere og mulig vedligeholde Haabet om at vende hjem igen, naar det er gaaet dem godt i Udlandet, saa at de kunne vende hjem igen, at det saa er Synd, at de i Udlandet fødte Børn ikke skulle have Lov til at være danske. Det tror jeg er den Tankegang, der ligger til Grund for Bestemmelsen rundt omkring i Verden. Jeg vil dernæst bemærke, at vi maa huske paa, at denne Regel er bleven modificeret af en anden Regel, nemlig Reglen i § 5, og fører altsaa ingenlunde til, at Børn, der, som den ærede Taler udtrykte sig, ikke komme os det mindste ved, altid skulde faa dansk Indfødsret, thi Reglen i § 5 fører til, at hvis Faderen, som bor i Udlandet, lader sig naturalisere i det fremmede Land, tabe baade Hustru og Børn dansk Indfødsret. De fleste fremmede Landes Lovgivning er saaledes, at Børnene ved Forældrenes Naturalisation erhverve Indfødsret. De allerfleste Steder gælder den samme Regel, som vi have i § 4, nemlig, at naar Manden naturaliseres, omfatter Naturalisationen baade Hustru og umyndige Børn. Altsaa i de Tilfælde, hvor den udbandrede maasse ikke bryder sig om at bevare Forholdet til Danmark og lægger det for Dagen ved, at han søger Statsborgerret i det fremmede Land, vil det saa i Reglen have til Følge, at Hustruen og de umyndige Børn blive fremmede Statsborgere og efter den almindelige Regel i § 5 miste dansk Statsborgerret. Dernæst vil jeg med Hensyn til Reglen i § 2 gøre opmærksom paa, at jeg ikke kan se den overordenlig store Forskel, der er mellem denne og den nugældende Regel, og navnlig, at den skulde fremkalde Vanstieligheder, som den nugældende Regel ikke gør. Den nuværende Regel lyder paa: „her i Landet forblive“, og det synes jeg aldeles ikke er et Udtryk, der egner sig til mere at affære Tvivl. Naar man holder sig til Ordene, maa det føre til, at et kortere Ophold i Udlandet afbryder

Retten. Naar f. Eks. nogen saaledes har været i England mellem det 1ste og 18de Aar, er han ikke forbleven her i Landet hele Tiden. I den Henseende synes jeg, at Ordene i § 2 i Grunden ere bedre, fordi de netop affære den Slags Tvivl, idet de forbre, at man uafbrudt skal have haft Hjemsted her i Landet fra det 1ste til det 18de Aar, men ikke, at man ubetinget skal have været her hele Tiden og ikke en kortere Tid været i Udlandet hos Forældre eller andre Slægtninge.

Endelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til et Punkt, som den ærede Taler ogsaa berørte. Han mente, at der med Hensyn til Fortabelse af Indfødsret ikke behøvedes nogen Bestemmelse, fordi det, der foreskrevet i denne Lov, ikke er væsentlig forskjellig fra, hvad der er foreskrevet i Loven af 25de Marts 1871; men det er meget forskjelligt derfra. Den ærede Taler har ikke lagt Mærke til, at § 8 taler om Fortabelse af dansk Indfødsret efter § 7, men ikke efter §§ 5 og 6, som er Hovedsagen, og derved kommer en ganske overordenlig skarp Forskel frem mellem, hvad der er nugældende Ret, og hvad dette Lovforslag foreskriver. Denne Tilbagevenden af Indfødsretten igen finder kun Sted, naar Indfødsretten er fortabt paa Grund af Ophold i det fremmede Land efter § 7. Jeg skal i øvrigt ikke gaa nærmere ind paa Enkeltheder af, hvad der er blevet anført fra ærede Taleres Side, idet jeg mener, at der i Udvalget vil blive Tale om at drøfte Enkeltheder. Men jeg tror virkelig, at naar man kommer til alvorlig at drøfte Forslaget, vil det findes, at der kun er faa Punkter, paa hvilke der er Grund til at gøre Ændringer.

Judenrigsministeren (Hørring):

Det ærede 1te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) udtalte Betæneligheder ved hele den Reform, som dette Lovforslag skulde gennemføre, og henviste navnlig til den Respekt, som vi alle have over for Indfødsretsloven af 1776. Jeg tror imidlertid at netop den Afstæ, hvormed vi se paa dette Lovgivningsværk, navnlig er knyttet til den Bestemmelse, som Indfødsretsloven indeholder, nemlig, at Embeder og Bestillinger i Statens Tjeneste og til Dels uden for Statens Tjeneste ikke maa gives til andre end til indfødte. Det var en indgribende Forandring i de Forhold, der da vare til Stede her i Landet, og det er en Regel, som er bleven opretholdt siden den Tid og opretholdt med en saadan Strengthed, som det maasse ikke kendes i andre Lande. I ethvert Tilfælde ere Forholdene i Norge og Tyskland saaledes, at